

Slečna Závist

Aleš Brichta

Ami

1. Ta dívka u oltáře, co pohled tvůj teď váže,

G

Ami

skrýt závist zkouší za vlastním bohatstvím.

Ami

Má krásu, moc i slávu, přesto vidíš, že se trápí,

G

Ami

když tvář zakrývá jí závoj tkanej z černejch pavučin.

Ami G Ami G Ami

R: Ááá...

2. Proč přišla takhle zrána a co si žádá u Pána,

že svíčku drží v dlaních, tiše obchod nabízí?

„Bože, vyslyš moje přání, jak neřekneš svý ‚ano‘ mi,

tak Ďáblu ruku podám, když mi pomoc přislíbí.“

R:

3. „No jen řekni, dám ti to, co chceš, já věřím, ty to dokážeš,

slib krví potvrdím, jen dej, ať nikdo nemá víc.

Mě pálí, když je kdokoli s víc štěstím, se vším, cokoli,

co zrovna nemám já, ať radši sama nemám nic.“

R:

4. Teď otáčí se s nevolí, jak Ďáblu podpis zabolí,

už do rysů jí kreslí vrásky z duše šedivý.

Pak konečně k nám promluví, skřek havraní tu zakrouží

a mezi námi hledá, svoji oběť vybírá.

Když ne mě, radši nikomu a slova nejsou k ničemu,

to slečna Závist vstoupila zas' do někoho z nás.

R: